

SCHIJNSPEL

Lydia Albadoro

SCHIJNSPEL

Literaire thriller

Eerste druk juni 2024

© 2024 Lydia Albadoro

© 2024 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagbeeld: Istock

Foto auteur: Kees Rutgers

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.lydiaalbadoro.com

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

Van dezelfde auteur:

Doodstil
Het vervloekte huis
Ruis
Prooi
De Wildclub
De dwaas
Het schaduwmeisje
De magiër
Jachteiland
De moordcruise

Voor Mays, die altijd straalt, zelfs op regenachtige dagen.

“Karma is unforgiving and always gets payback.”
- Benjamin Bayani

PROLOOG

‘Verdomme.’ Geïrriteerd grijp ik de ratelende iPhone van het lege kussen naast me, veeg de slaap uit mijn ogen en werp een blik op het scherm. ‘Wie belt er in godsnaam om zeven uur ’s ochtends?’

Een stekende pijn trekt over mijn slaap tot aan de achterkant van mijn schedel terwijl ik me uit mijn slaaphouding omhoog wurm. De kamer draait. Het voelt alsof mijn bed op zee drijft en meedeint op onstuimige golven. Ik probeer de kater van me af te schudden en schraap mijn keel voordat ik opneem. ‘Hallo?’

‘Susan Sanders?’ vraagt een zachte vrouwenstem.

‘Ja, dat ben ik.’

‘Het spijt me dat ik u zo vroeg op een zondagochtend stoer. Mijn naam is Sheila Blommestein.’

‘O, ik verhuur Villa Ibiza niet meer,’ brom ik.

‘Ik wil niets huren. Het gaat over iets anders. Ik ben vannacht vanaf Schiphol vertrokken, en een uur geleden geland op Ibiza Airport. Ik wil u graag zo snel mogelijk spreken. Schikt het?’

‘Waar gaat het over?’

Stilte.

Ik veeg mijn kleffe wangen droog met het puntje van het laken. ‘Hallo?’

‘Ik heb belangrijk nieuws en dat heeft haast,’ antwoordt ze zacht.

‘Wat voor nieuws? Wacht even... Ik snap even niet...’

‘Ik kan het niet allemaal door de telefoon vertellen,’ onderbreekt ze me. Haar stem klinkt nu dwingend. Ik schuif mijn benen uit bed, rek me uit en heb spijt als alles opnieuw begint te draaien. Langzaam sta ik op, draai me naar de kledingkast en schrik bij het zien van mijn reflectie in de spiegel. Mijn haar oogt verwilderd met hier en daar grijze plukken. Donkere kringen sieren de huid onder mijn ogen, en er zitten voorhoofdrimpels die ik vorige maand nog niet had. Met een zucht besef ik dat de vrouw die me aankijkt echt vijftig lijkt. Een diepe ademhaling later merk ik tot mijn ontzetting dat de afschuwelijke geur van bedorven vlees nog steeds in huis hangt, ondanks mijn verwoede schoonmaakpogingen van de afgelopen dagen.

Verdomde karmavloek! Wat frisse lucht zal me goed doen. Als een waggelende eend begeef ik me naar het raam.

‘Hallo?’

‘Wacht even, hoor.’ Ik trek het gordijn open, schuif het raam op een kiertje en kijk uit over de mediterrane zee. De ochtendzon trekt een oranje gloed mee omhoog en mijn blik blijft hangen op de rots aan de linkerzijde, een klein eiland dat protserig uitsteekt boven het gladde water.

Ondanks dat ik al een tijdje op Ibiza verblijf, voelt het nog steeds als een surrealistische droom; of in mijn geval als een afschuwelijke nachtmerrie. Het paradijs

blijkt schijn. Het is niets meer dan een uiteengespatte illusie. Nare beelden borrelen naar boven als ik beseft dat dit voortaan mijn leven is.

‘Mevrouw Sanders?’

Ik adem diep in. Om te voorkomen dat ik opnieuw in huilen uitbarst, knipper ik een paar keer en schraap mijn keel. Mijn blik glijdt naar de tuin. Palmboomtakken wuiven onder het raam heen en weer. Eronder, aan de rechterzijde, vlak bij de rozenstruik, ligt de zandhoop als een stille getuige van wat heeft plaatsgevonden.

‘Hallo?’

‘Hmm?’

‘Ik kan over een kwartiertje voor de deur staan. Schikt dat?’

‘Poeh. Over een kwartiertje?’

‘Mooi, dan ziet u me zo.’

Voor ik verder iets kan vragen, wordt de verbinding verbroken.

‘Shit!’ Ik draai me om en loop terug naar het bed. Ik twijfel of ik me languit moet laten vallen, maar ik weet dat ik dan weer in slaap val. Mijn nieuwsgierigheid is gewekt en ik besluit er alles aan te doen om wakker te blijven.

‘Wat een toestand,’ mompel ik tegen Jip, mijn maltezer. ‘Als ze over die zandhoop begint, dan zeg ik gewoon dat jij het was.’

De hond blijft roerloos bij het voeteneinde liggen, nog in een diepe slaap.

‘Het zal wel iets met Daan te maken hebben. Wat denk jij, Jip?’ Meteen schud ik mijn hoofd. Nee, natuurlijk niet. ‘Waarom komt ze zo vroeg?’ peins ik hardop.

Een nare kriebel trekt vanuit mijn maagstreek omhoog als ik naga wie deze vrouw kan zijn. Vooral wie

haar heeft gestuurd. Mijn blik glijdt over het boek op mijn nachtkastje, en blijft steken op de titel *De kracht van karma*. Dat is het. Natuurlijk. Verdomme, daarom is ze hier...

‘Die komt niet vanaf Schiphol. Ze liegt. We moeten voorzichtig zijn, Jip.’ Ik buk om mijn jurk van de grond te rapen. De hoofdpijn laait op. Als ik het verkreukelde lapje stof over mijn hoofd trek, draait de slaapkamer als een wilde attractie om me heen. ‘Verdomme. Ik drink geen druppel meer. Nooit meer.’ Ik pak de lege fles Bacardi van het nachtkastje, draai de dop los en giet het laatste restje achterover. ‘Misschien stop ik morgen. Vandaag is al verpest, toch Jip?’ Ik open de slaapkamerdeur en deze keer springt de maltezer van het bed en keft enthousiast.

Trede voor trede strompel ik naar beneden, mijn rechterhand stevig om de leuning. Beneden slof ik de hoek om richting de open keuken. Mijn hoofdpijn laait verder op als ik een waterplas opmerk rond het gootsteenkastje. Vloekend zet ik de lege fles midden op het marmeren aanrechtblad als een reminder dat ik ben gestopt – of beter gezegd, nog ga stoppen – en trek dan de lade open om de strip aspirines te pakken.

‘Jij was mijn laatste fles,’ mompel ik. Ondertussen druk ik twee pillen uit de strip en slik ze weg met het water uit mijn gloednieuwe waterfilter. Zelfs lauw smaakt het kraanwater prima – eindelijk geen chloorsmaak meer. Ik drink tot mijn keel is verkoeld en de walgelijke zure nasmaak verdwijnt. Vervolgens gooi ik een theedoek op de vloer en schuif hem onhandig met mijn voet heen en weer over de vochtige plek.

Jip keft als het klokkenspel van de deurbel klinkt. Geërgerd werp ik een blik op de wandklok. Er zijn

slechts enkele minuten verstreken sinds het telefoontje. Ik probeer het nieuw opkomende maagzuur te negeren, veeg door mijn klitterige hardos, strijk mijn jurk recht en slof door de hal naar de voordeur.

Jip keft aan een stuk door. 'Ssst, koest.' Ik forceer een glimlach en open de deur.

'Mevrouw Sanders?' De vrouw die voor de deur staat wacht niet af, maar stapt meteen naar binnen. Door haar blauwe mantelpak doet ze me denken aan een KLM-stewardess. Ze heeft haar bruine haren strak in een lage knot gebonden. Onder haar oksel klemt ze een aktetas. Ze draait zich naar me toe en strekt haar rechterhand naar me uit om me de hand te schudden. 'Goedemorgen. Ik heb u net gesproken. Sheila Blommestein.'

'Zeg maar je en Susan,' verzucht ik. 'Anders klinkt het veel ouder dan ik me voel.'

Ze knikt kort en zodra ik haar hand loslaat grijpt ze in haar zak en houdt me een visitekaartje voor. 'U zult... ehm... je zult wel vragen hebben.'

Ik bekijk het kaartje aandachtig. 'Privédetective?' Opnieuw laat ik mijn blik over de vrouw gaan. Als ik mijn mond open, heft ze haar rechterhand.

'Ik ben ingehuurd, in verband met fraude. Er loopt een strafrechtelijk onderzoek en ik heb wat vragen. Mijn opdrachtgever hoopt dat u... ehm, jij wat opheldering kunt geven over een zaak. Natuurlijk is mijn bezoek geheel informeel. Zou je wat vragen willen beantwoorden? Het helpt voor de afwikkeling van de zaak als je vrijwillig meewerkt.'

Mijn hartslag schiet omhoog en het zweet kruipt spontaan uit mijn poriën. Toch probeer ik zo kalm mogelijk over te komen en knik bevestigend. 'Ja, nou. Als ik je ergens mee kan helpen...'

Ik sluit de deur achter Sheila en struikel bijna over Jip. Ze grijpt me vast en laat me meteen weer los. 'Sorry,' zeg ik, 'ik ben nog niet helemaal wakker... Loop maar voor me uit. Rechtdoor naar de woonkamer.' Ze knikt en trippelt de gang door, terwijl ik erachteraan hobbel.

'Echt een plaatje,' zegt Sheila, maar ik merk hoe ze haar neus ophaalt.

Ongemakkelijk wijs ik naar het zitgedeelte met de twee banken in de woonkamer. Ze maakt wat knoepjes van haar blazer los en slaakt een zucht van verlichting wanneer ze het kledingstuk uittrekt en zich achterover laat vallen op de bank. 'Alleen wel een beetje leeg,' voegt ze eraan toe.

'Ik ben een minimalist,' lieg ik.

'Het heeft iets bijzonders.'

'Ja. Het is ook makkelijk schoon te houden.' Ik lach schaapachtig en mijn blik glijdt naar het bloedvlekje onder de poot van de bank. Verdomme! Gelukkig zit ze met haar rug naar de tuin.

Ze puft en veegt met haar handpalm over haar voorhoofd. 'Sorry, dit is echt niet vol te houden. Heb je misschien airco?' Een zweetplek vormt zich onder haar oksels op haar blouse en ik besef dat ze waarschijnlijk wel van Schiphol komt. Anders zou ze iets luchtigers hebben gedragen, toch? Of zou ze met opzet zoiets dragen om me op het verkeerde spoor te zetten?

'Nou, de airconditioning hapert. Er zijn wat stoppen gesprongen, hier en daar.' Dat is de waarheid. Sinds het badkamerincident lijkt er een vloek op mij en de villa te rusten. Pech lijkt me te achtervolgen. Nu kan ik zelfs de airco niet meer aanzetten om de morbide geur weg te krijgen.

‘Vervelend,’ knikt Sheila.

‘Wil je misschien iets drinken?’

‘Graag.’ Sheila opent de aktetas, haalt er een donkere koker uit en klapt deze open, waarna ze een montuur tevoorschijn haalt. Aandachtig vouwt ze de pootjes van de bril uit elkaar en schuift hem op haar neus. Ze grijpt naar een blocnote en een pen uit de aktetas, terwijl ze haar rug recht.

‘Ik heb alleen water op kamertemperatuur. De ijsblokjes zijn op.’ Dat is geen leugen. De ijsblokjes zijn gisteren, samen met de hele fles Bacardi, opgegaan.

‘Prima.’

Ik draai me om en probeer mijn rug en schouders recht te houden, ook al voelt het onnatuurlijk. Mijn benen zijn zwaar en met een soort van omgekeerde moonwalk schuifel ik naar de open keuken. Ik pak de waterfilter en twee glazen, loop terug, zet alles op de bijzettafel naast de bank, en schenk in.

Sheila fronst als Jip naast haar op de bank springt, maar zodra de hond enthousiast kwispelt verschijnt er toch een kleine glimlach op haar gezicht. Gelukkig, ze is afgeleid. *En ze ziet de bloedvlek niet! Als ze die wel ziet, zal ik iets moeten verzinnen. Rode verf? Nee. Dat is onlogisch. Alles is hier beige en wit. Shit! Rustig, Susan. Ze heeft alleen aandacht voor Jip.*

Ze aait de maltezer over zijn kop en knikt naar me als ik haar met een bibberende hand een van de glazen aanreik.

‘Dank je.’ Sheila neemt een paar slokken, zet het glas terug op het bijzettafeltje, schuift de bril met het donkere montuur hoger op haar neus en bladert door wat papieren in haar aktetas. Ze schrijft iets op haar blocnote en staart me dan lange tijd bedenkelijk aan.

‘Waar gaat die zaak over?’ Ik plof op de bank tegenover haar en probeer de vlek in de hoek naast haar rechterschoen en de molshoop in de tuin achter haar linker-schouder te negeren.

‘Ik ben belast met een zaak betreffende fraudeonderzoek.’

‘Ja, dat vertelde je al.’

‘Ken je Bitforce Trading?’

Mijn mond gaat open en meteen weer dicht als ik de juiste woorden niet kan vinden. Als ze me blijft aankijken met haar grote bruine ogen haal ik mijn schouders op. ‘Ik heb daar niets mee.’

‘Maar je kende Daan van Dent. Toch?’ Ze pakt een nieuw stapeltje papieren uit de aktetas, bladert, buigt voorover en geeft me de papieren aan. ‘Hier. Het politiedossier.’ Ze tikt er met haar lange nagels op. ‘In het rapport staat dat er autopsie is aangevraagd op het lichaam van meneer Van Dent. De uitslag van het bloedonderzoek zit er ook bij. Er is een toxische dosis glycosiden aangetroffen.’

‘Toxisch, als in vergiftiging?’ Ik slik het opkomende maagzuur weg.

Ze knikt en schuift haar bril met haar wijsvinger terug over haar neusbrug.

‘Vergiftigd...’ mompel ik. ‘Nee, dat kan niet kloppen. Onzin. Hij heeft zichzelf... in een politiecel... Dat weet ik van...’ Ik zwijg, kan niet geloven wat deze onbekende vrouw mij vertelt. Op de een of andere manier voelt het onecht, alsof ik nog niet helemaal wakker ben. ‘Wacht even. Ik snap het niet. Je zei me dat je fraudeonderzoek deed. Dit is iets heel anders. En wat heb ik ermee te maken?’ Mijn stem klinkt een octaaf hoger dan normaal.

‘Daan... ehm... meneer Van Dent en ik... wij waren uit elkaar. Zodra...’ Ik stop. Misschien laat ik te veel los. Ik kan beter mijn mond houden.

‘Klopt. Ik doe fraudeonderzoek, maar daarnaast ben ik detective. Ik vroeg me af of je op de hoogte was van de vergiftiging.’ Ze grijpt weer in haar aktetas en trekt er een map uit die ze aan mij overhandigt. Zodra ik hem open duizelt het voor mijn ogen. Zweet loopt over mijn rug naar beneden. Deze keer komt het niet door de Spaanse warmte.

‘Wat de F?’ fluister ik. Mijn nieuwsgierigheid dwingt me de foto’s te bekijken, ook al snap ik het niet helemaal als ik de datum onder in de hoeken lees. ‘Dit... dit kan niet...’ *Die verdomde karmavloek!* schiet het door mijn hoofd. *Of misschien is dit waar Frank voor waarschuwde? “Het verleden blijft je altijd achtervolgen.”*

Mijn hart klopt in mijn keel. Ik schud mijn hoofd en mijn handen trillen als ik het mapje naar haar uitsteek.

‘Dit is fake. Fakenieuws.’

Met moeite kan ik de opkomende tranen onder controle houden. Ik haal een paar keer diep adem voordat ik verderga.

‘Foto’s zijn makkelijk na te maken met Photoshop of AI. Ze lijken net echt. Alles kan tegenwoordig nep zijn. Dit zegt niets.’

Sheila haalt de bril van haar neus en pakt de map van me aan. ‘Ik verzeker je dat de foto’s echt zijn. Dat weet ik, omdat ik ze zelf heb gemaakt, met mijn Canon EOS 2000. Ik heb het toestel bij me, in de auto. Dus als je de originele foto’s wilt zien...’

Ik schud opnieuw mijn hoofd.

‘Zoals ik al zei, ik ben privédetective. Ik heb onderzoek gedaan naar deze complexe internationale oplichtingszaak.’

‘Nee...’ Ik knipper wild. ‘Het is onmogelijk,’ zeg ik zacht. Ik schuif mijn handen voor mijn gezicht als ik mijn tranen niet meer kan inhouden.

‘Het spijt me oprecht, Susan.’ Ik voel een hand op mijn schouder. Wanneer ik opkijk, staat ze voor me met een tissue in haar handen. Dankbaar pak ik hem van haar aan, en veeg het vocht van mijn gloeiende wangen.

‘Voor wat het waard is, ik geloof dat je hierbuiten staat, dat je niets met deze witwaszaak te maken hebt.’ Ze komt uit haar gebogen houding omhoog, schuift weer op de bank, zet haar bril op en pakt de blocnote en de pen op. ‘Het moet een schok voor je zijn. Dat zelfs de EFIU erop is gezet.’

Ik knipper mijn tranen weg. ‘Wat?’

‘De EFIU, dat is een afkorting voor de European Financial Intelligence Unit, een samenwerking tussen Europese lidstaten ter bestrijding van witwassen en terrorisme. Veel kan ik daar op dit moment niet over kwijt, behalve dat ze ermee bezig zijn en dat het een grote zaak wordt.’

‘Terrorismebestrijding,’ fluister ik.

‘Hoe dan ook... Kan je bij het begin beginnen?’

‘Ik weet het even niet...’

‘Hoe is het allemaal zo gekomen, dat je betrokken bent geraakt?’ Ze bladert door een mapje.

‘Betrokken?’ Ik slik.

‘Hiervoor kan ik namelijk geen strafblad van je vinden, en nu... nou ja... van de politie op Ibiza begrijp ik dat je mogelijk betrokken bent bij meerdere criminele activiteiten.’

‘Daar is niets van waar!’ Razend veeg ik mijn tranen weg met de doorweekte tissue.

‘Daarom kun je nu jouw kant van het verhaal vertellen.’

‘Ik denk toch dat ik een advocaat moet bellen.’

‘Zoals Monique Parmentier? Daar is het ook niet echt goed mee afgelopen.’

Ik hap naar adem. ‘Hoe weet jij...?’

Mysterieus glimlachend haalt ze haar schouders op.

Ik sluit mijn ogen, adem diep in en denk terug.

‘Goed, maar waar moet ik beginnen?’

‘Vertel gewoon wat je weet, jouw kant van het verhaal. Alles wat je weet of je herinnert kan van belang zijn. Begin gewoon ergens.’

‘Begin gewoon ergens,’ herhaal ik. Mijn gedachten gaan razendsnel. Ik probeer alles te bedenken wat ik haar kan vertellen, maar nog belangrijker, de dingen die ik achter moet houden. De diepste, gruwelijkste geheimen die ik nu met me meedraag. Mijn blik glijdt naar beneden, naar de bloedspetter. *Zie je wel, het is nog niet voorbij. Die verdomde karmavloek blijft me achtervolgen, precies zoals Tims boek voorspelde.*

Ik haal diep adem voordat ik mijn verhaal begin.

‘PROOST, OP SUSAN SANDERS! ONZE SARAH! Geen zorgen, Susan, vijftig is het nieuwe dertig, toch dames?’ Monique hief haar champagneglas hoog, waardoor het waterige Nederlandse zonlicht dat via de serre naar binnen scheen fel werd gereflecteerd. ‘Natuurlijk wensen we onze Susan een schitterend leven toe met haar nieuwe twintig jaar jongere lover. En jullie nieuwe stulpje Villa Ibiza, in het Spaanse paradijs, komen we natuurlijk allemaal graag bezoeken.’

De anderen in het kringetje rondom mij bevestigden het met klinkende glazen, en ik pakte glimlachend het glas van Irma, mijn jeugdvriendin, aan. Ze blies haar korte donkere haren voor haar linkeroog weg.

‘Natuurlijk zijn we stiekem allemaal stinkend jaloers op haar. PROOST, OP SUSAN!’ riep Monique opnieuw. Ze hief haar glas naar me.

Na drie hoera’s nam ik genietend wat slokjes van de bruisende Moët.

‘Dank je wel, Monique, Irma...’ Ik draaide een lok achter mijn oor en trok een brede glimlach toen ik besefte dat het doodstil werd en ze waarschijnlijk wachtten op een speech – die ik totaal niet had voorbereid.

Ongemakkelijk schraapte ik mijn keel. ‘Nou ja, ten eerste, het is zo ontzettend fijn dat jullie er zijn op deze speciale dag. Het is een beetje dubbel. Mijn vijftigste verjaardag, maar ook meteen mijn afscheid. Want zoals jullie weten is het bijna zover. Ik kan amper geloven dat het ook echt gaat gebeuren.’

Instemmend geroezemoes en fluisterende stemmen. Irma stootte me aan, boog voorover naar mijn oor. ‘Ze willen meer. Vertel ze iets over je leven in Nederland. Iets over je jeugd, of hoe je ze gaat missen, dat soort dingen.’

Irma was hier een kei in. Ze snapte de sociale regels beter dan ik, ook al deed ze iets in het leger. Ik had nog steeds geen idee wat precies.

Ik schraapte mijn keel. ‘Ik ben geboren en getogen in een klein dorpje op het platteland. Uhm, mijn familie had daar een zuivelboerderij, en uhm...’ Ik draaide me ongemakkelijk naar Irma. Ze knikte. ‘En daarom... uhm wij... nou ja, wij kennen elkaar van kinds af aan. Irma’s ouders hadden de boerderij ernaast, en zolang ik me herinner zijn we al vriendinnen.’

Irma glimlachte breed, haar ogen glommen. ‘Beste vriendinnen.’

‘Ja, zeker. B ste vriendinnen, en van kinds af aan droomden we ervan om ooit naar een warm gebied te verhuizen.’

Irma knikte bevestigend. ‘Naar Frankrijk. En dat we samen zouden gaan.’

‘Ja, nou, Frankrijk inderdaad. Kinderdromen.’

Irma rolde met haar ogen.

‘Ik zal jullie nooit vergeten. Natuurlijk zijn jullie altijd welkom in huize Ibiza... *Mi casa es su casa* en zo.

Maar wel graag eerst reserveren.' Ik glimlachte tussen de tranen door. Die waren niet meer te stoppen.

Irma zuchtte luidruchtig, rommelde in haar handtas en trok er een tissue uit.

Na een *Oh* en een *Ah* nipten de gasten aan hun glas. Monique stapte op me af. Legde een arm om me heen.

'Gaat het wel, lieverd?'

'Ja. Het is gewoon...' De brok in mijn keel groeide.

'Ach, lieverd toch. Het is ook allemaal wat.' Ze haalde haar arm weer weg. 'Wacht. Ik heb nog iets voor je.' Met haar linkerhand pakte ze onhandig een dikke, grote envelop uit haar felrode Gucci handtas, zodat de champagne in haar rechterhand over de rand van het glas klotste. Met een 'verdomme!' duwde ze me de envelop in mijn hand. 'Het is een cadeautje van ons allemaal. Pas openmaken op Ibiza, oké?'

'Dank je,' snotterde ik.

'Jij verdient dit zo.' Monique boog dichter naar mijn oor. 'Die jonge god heeft het maar getroffen met jou. Het is je zo gegund, schat. Zeker na die nare toestand met Pierre.' Ze legde haar hand op mijn schouder en kneep zachtjes. 'Daan en jij hebben elkaar in verdriet gevonden.'

'Ja. Het is erg lief van je. Dank je, Monique. Voor alles.'

'Geen dank, lieverd.' Ze gaf me een luchtkus vlak bij mijn wang, draaide zich van me weg en liep heupwiegend naar het groepje dat in de serre van restaurant Het Watergoed stond.

'Man, man, man,' zei Irma. Ik kende die toon. Die had Irma vroeger al als ze iets op haar lever had. 'Heb je die tas gezien? En die schoenen? Rode zolen. Hoe opvallend wil je zijn?'

Glimlachend bekeek ik Irma van top tot teen. Het leek alsof ze het Leger des Heils had overvallen. Een twee maten te grote legergroene broek met lompe wandellaarzen eronder. Erboven haar standaard grijze rafelige shirt en het lederen jack dat ze al zeker tien jaar had. Dat ze een handtas bij zich had vond ik al opmerkelijk.

‘Monique heeft gewoon een dure smaak.’

Irma vloekte, opende haar handtas en trok er een sigarettenpakje uit.

‘Je bent gewoon jaloers op haar mooie kleding.’

Ze bromde en stak nonchalant een sigaret tussen haar lippen.

‘Volgens mij mag je hier niet roken.’

Zoals altijd reageerde ze door haar schouders op te halen en stak ze de sigaret doodleuk aan.

Ik probeerde het te negeren en vervolgde ons gesprek. ‘En toch heb ik dit allemaal aan Monique te danken.’

‘Heb je haar daarom uitgenodigd?’

Ik aarzelde even. ‘Nou...’

‘Het was gewoon haar werk, Suus.’ Haar irritatie was duidelijk hoorbaar. ‘En ineens is ze je nieuwe beste vriendin?’

‘Hoezo? Omdat ik zeg dat ze mooi is?’

‘Dat zei je niet. Je zei alleen dat ze mooie kleren draagt.’

‘Is toch ook zo?’

Irma zwaaide geagiteerd met haar sigaret door de lucht. ‘Mevrouw de advocate wist wat de levensverzekeraar uit moest keren... Hoeveel heeft ze daar zelf voor gekregen? Natuurlijk is ze supervriendelijk. Heeft ze superdure dingen. Noemt ze je lieverd.’ Ze trok een grimas. ‘Het is bij het gluisperige af.’

Plagerig porde ik Irma in haar zij. 'Niet zo jaloers doen. Jij blijft al-tijd mijn beste vriendin, altijd! Dat weet je toch?' *God, wat zal ik Irma missen.*

'Hier.' Ik schoof onze halflege glazen terug en pakte twee glazen van de passerende serveerster aan. Die wierp een smerige blik op Irma's sigaret, maar zweeg en liep gehaast verder.

'Santé!' Irma pakte haar glas aan en tikte het tegen het mijne.

'Laten we proosten op vandaag, op onze vriendschap.'

Ze draaide zich van me weg, blies een rookwolkje uit en draaide zich terug om me lang en indringend aan te kijken. 'Het voelt alsof ik je mijn hele leven al ken, Suus. Altijd al, en...' Ze zag eruit alsof ze zou gaan huilen, iets wat ik haar nog nooit had zien doen. Volgens mij had Irma geen traanbuizen.

'En ik... Ik...' Ze nam een trek van haar sigaret.

'Irma? Zie ik een traan?'

Ze blies een rookwolkje uit en veegde brommend in haar oog. 'Het is niets. Rook. Alles is zo definitief, Susan. Voor een klootzak die je amper kent?'

'Je hoeft hem niet zo te beledigen. Hij is absoluut geen klootzak. Daan is-'

Irma gooide met een morrend '*fuck dat*' de sigaret in de plantenbak achter ons en duwde in één beweging haar donkere lok achter haar oor. Die schoot meteen weer los, wat ze negeerde. Moederlijk aaide ze over mijn arm. 'Jij gaat mij toch ook wel een beetje missen?'

'Natuurlijk.' Ik zuchtte diep. 'Het was gewoon te pijnlijk om in mijn oude woning te blijven. Ik ben opgelucht nu het verkocht is. Het voelt goed. Een nieuwe

start. En Daan kreeg een goede deal. Hij wilde zich sowieso graag vestigen op Ibiza.'

Ze liet mijn arm los. In een paar slokken dronk ze driftig haar glas leeg, zette het op de statafel achter ons, en draaide zich met een ruk terug. 'Er klopt iets niet, Suus. Je verkoopt je woning. Een plek waar je twintig jaar woonde. En dan investeer je alles in een pand dat je nog nooit hebt gezien? Omdat loverboy Daan daar zijn zinnen op heeft gezet. Ik ken je langer dan vandaag. Ik ken je beter dan iedereen. Spanje? Ibiza? Serieus?' Ze pakte mijn linkerhand en keek me aan alsof ze ging knielen en me een aanzoek ging doen. 'Ik wil het beste voor je, geloof me, het is absoluut geen jaloezie, maar...' Ze boog zich iets naar mijn oor. 'Er klopt iets niet aan Daan.'

'Daan is... geweldig.'

Irma greep weer in haar tas maar bedacht zich blijkbaar, en draaide zich van me weg. Ze slenterde naar het groepje verderop.

Irma ligt niet, dacht ik, terwijl ik haar nastarde. Waarom voelt het dan zo vreemd? Alsof ze iets voor me achterhoudt? Mijn gedachten dwaalden af naar het moment waarop haar veranderende gedrag me op begon te vallen. Begon het al in de beginfase van mijn relatie met Daan? Ze zou toch niet jaloers op mij zijn? Ik schudde dat nare idee van me af. Natuurlijk niet, Suus. Onzin! Irma gunt mij altijd alleen maar het beste.

Ik zette mijn zorgen van me af en focuste me op de toekomst. Voor het eerst in mijn leven had ik het gevoel dat ik mijn ware soulmate had gevonden.

‘Ken je dat, Sheila?’

Sheila knikt en legt haar pen neer.

‘Ken je dat?’ herhaal ik. ‘Iemand die je dat gevoel geeft?’

In Sheila’s blik lijkt herkenning te liggen, maar ze geeft geen antwoord.

‘Ga verder met je verhaal. Wat gebeurde er toen je aankwam in Spanje?’

Toen ik voor het eerst door de villa liep was ik overwelddigd. Hij was leeg, maar zó licht, een ander licht dan in Nederland. De intense zonnestrallen op het marmer maakten de ruimte nog imposanter, en omdat het gebouw veel groter was dan ik had verwacht, wist ik niet goed waar ik moest beginnen.

Ik schrok op toen de twee jaar oude maltezer begon te keffen, en het geluid weerkaatste door de ruimte. Jip draaide nerveus rondjes om me heen en blafte onophoudelijk.

‘Ja, ik weet het. Maar dit is je nieuwe huis.’ Ik liet de zware koffer los, bukte voorover en aaide Jip geruststellend over haar zachte, witte vacht. ‘Zo warm hier, hè? Alles is ook zo anders. Je gaat het hier vast fijn krijgen. En jij hebt alle ruimte in de tuin,’ sprak ik op hoge toon. De maltezer hield haar kopje scheef en piepte.

‘En wauw, wat een tuin...’ Ik kwam overeind en tuurde door het glas van de schuifpui aan het einde van de woonkamer naar buiten. De tuin met het zwembad was adembenemend. Het kraakheldere water lonkte naar me. Ik zag mezelf al zitten, weggedoken in een boek op

de steigerhouten loungeset onder de boom aan de linker schaduwzijde. Het bijgebouw was gedeeltelijk verborgen achter en haag van felroze oleanders, waardoor ik precies genoeg privacy had als ik een huurder zou verwelkomen. Dat was nog niet het geval, voorlopig was dit mijn paradijs.

‘We gaan zo afkoelen, Jip. Laat me eerst even bijkomen van de reis.’

Uitgeput liet ik me achterovervallen tegen mijn koffers, midden in de praktisch lege ruimte. Het zag eruit als een kant-en-klaar interieur van Ikea. Er was alleen een zitgedeelte; twee tweezits witte bankstellen tegenover elkaar, een palmpiant naast de ladekast tegen de wand, en een kleine bijzettafel. De reusachtige overhangende staande lamp hing als een kunstobject boven een glazen salontafel. Het tafelblad was gebarsten, en ik vroeg me af of dat zo hoorde. De muren waren kaal en klinisch wit. Het deed me denken aan een wachtkamer in een ziekenhuis.

Daan had me verzekerd dat we het interieur van de villa beter konden overnemen, om transportkosten te besparen. Toch voelde het vreemd, nu ik om me heen keek. Het rook er ook raar, de wind trok een ziltige geur mee. Heel anders dan mijn verwachtingen van zoete lavendelgeuren en frisfruitige mandarijnen. Alle gezelligheid ontbrak.

‘Er moet nog veel gebeuren, Jip,’ zei ik zacht.

De hond kefte kort en draaide totdat ze comfortabel in mijn schoot lag. Met een diepe, tevreden zucht, omdat ik hier niet alleen was, aaide ik haar kop.

Jip was het laatste stukje dat over was van mijn oude leven. Het was alsof Pierre het precies zo had gepland, dat ik niet helemaal alleen achter zou blijven.